സെന്റ് തോമസ് കോളജ് പാലാ ഓട്ടോണമസ്
അരുണാപുരം പി.ഒ., കോട്ടയം 686 574

October 2026
Vol. 3 Issue 1

പാലൈ
PALAI பாலை
ISSN No: 3049-0316

മലയാള സിനിമാ ഗാനങ്ങളിലെ ഭക്ഷണസംസ്കാരവും രുചി രാഷ്ട്രീയവും

ഡോ. ലിജാ അരവിന്ദ്

സംഗ്രഹം

മലയാള സിനിമയിൽ ഭക്ഷണം എന്നത് കേവലം ജീവൻ നിലനിർത്താനുള്ള ഒരു ഘടകം മാത്രമല്ല; മറിച്ച് അത് സംസ്കാരം, പ്രാദേശികത, വികാരങ്ങൾ, മനുഷ്യബന്ധങ്ങൾ എന്നിവയെ അടയാളപ്പെടുത്തുന്ന ശക്തമായ ഒരു മാധ്യമമാണ്. സിനിമയിലെ സംഭാഷണങ്ങളിലും ദൃശ്യങ്ങളിലും മാത്രമല്ല, പാട്ടുകളുടെ വരികളിലും ഭക്ഷണത്തിന്റെ സാന്നിധ്യം വളരെ വ്യക്തമായി ചിത്രീകരിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. നാടൻ ഭക്ഷണവിഭവങ്ങളുടെ തനിമ മുതൽ ആധുനിക ഭക്ഷണരീതികൾ വരെ ചലച്ചിത്ര ഗാനങ്ങളിലൂടെ വരച്ചുകാട്ടുന്നതിനൊപ്പം ജാതി, മത, ലിംഗ, പ്രാദേശിക രാഷ്ട്രീയവും ദർശിക്കാൻ കഴിയും. ഈ പ്രബന്ധം മലയാള സിനിമാ ഗാനങ്ങളിലെ ഭക്ഷണ പരാമർശങ്ങളെയും അവയുടെ സാംസ്കാരിക-സാമൂഹിക പശ്ചാത്തലങ്ങളെയും വിശകലനം ചെയ്യുന്നു.

താക്കോൽവാക്കുകൾ: മലയാള സിനിമ, ചലച്ചിത്ര ഗാനങ്ങൾ, ഭക്ഷണ സംസ്കാരം, രുചി രാഷ്ട്രീയം, ഗൃഹാതുരത്വം, പ്രാദേശികത, കമ്പോള സംസ്കാരം.

മലയാളിയെ എക്കാലത്തും ഏറെ സ്വാധീനിക്കുന്ന ഘടകമാണ് ദൃശ്യമാധ്യമമായ സിനിമ. മാറുന്ന കേരളീയ സമൂഹത്തെ അടയാളപ്പെടുത്താൻ സിനിമകൾക്ക് കഴിയുന്നുണ്ട്. ദൃശ്യവും ശ്രവ്യവും സമ്മേളിക്കുന്ന ചലച്ചിത്രശാഖയിൽ പാട്ടുകൾക്ക് സവിശേഷമായ സ്ഥാനമാണുള്ളത്. മലയാളിയുടെ നിത്യജീവിതത്തിന്റെ ഭാഗമായ ഭക്ഷണരീതികളും രുചികളും പാട്ടുകളുടെ വരികളിലും ചിത്രീകരണത്തിലുമൊക്കെ തനിമയോടെ ഇടം പിടിച്ചിട്ടുണ്ട്. കേവലം വിശപ്പടക്കൽ എന്നതിലുപരിയായി പ്രാദേശിക അടയാളമായും പ്രണയത്തിന്റെയും സന്തോഷത്തിന്റെയും ഗൃഹാതുരത്വത്തിന്റെയും അടയാളപ്പെടുത്തലായും ഭക്ഷണത്തെ മലയാള സിനിമ അവതരിപ്പിക്കുന്നു.

പലപ്പോഴും സിനിമയെ അതിന്റെ സമ്പൂർണ്ണതയിലെത്തിക്കാൻ അതിലെ ഗാനങ്ങൾക്ക് കഴിയാറുണ്ട്. 1938-ൽ പുറത്തുവന്ന 'ബാലൻ' എന്ന സിനിമയിലൂടെയാണ് മലയാള സിനിമ ശബ്ദിച്ചും പാടിയും തുടങ്ങിയത്. ഈ സിനിമയിൽ23 പാട്ടുകളാണുണ്ടായിരുന്നത്. അഭിനേതാക്കൾ തന്നെ പാടി അഭിനയിക്കുന്ന സമ്പ്രദായമായിരുന്നു അന്ന് നിലനിന്നിരുന്നത്. എന്നാൽ 1948-ൽ പുറത്തിറങ്ങിയ 'നിർമ്മല' എന്ന സിനിമയിലൂടെയാണ് പിന്നണിഗാന സമ്പ്രദായം ആരംഭിക്കുന്നത്. അന്നുതൊട്ട് ഇന്നുവരെയുള്ള സിനിമാഗാനങ്ങൾ പരിശോധിച്ചാൽ കേരളീയ സംസ്കാരത്തിന്റെ മാറ്റത്തെ അടയാളപ്പെടുത്താൻ സിനിമാഗാനങ്ങൾക്ക് കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ടെന്ന് വ്യക്തമാകും.

* മലയാള വിഭാഗം, സെന്റ് സേവ്യേഴ്സ് കോളേജ് ഫോർ വുമൺ, ആലുവ, Mob: 8281889852;
Email: lijaaravind9@gmail.com

കേരളീയ ഭക്ഷണ സംസ്കാരം കേവലം പ്രാദേശിക രുചികളുടെയോ വിഭവങ്ങളുടെയോ സമാഹാരമല്ല; മറിച്ച് അത് ജാതി, മത, ലിംഗ ഭേദങ്ങളും പ്രാദേശികതയും അടങ്ങുന്ന സാമൂഹിക ഘടകങ്ങളാൽ നിർണ്ണയിക്കപ്പെട്ട ഒരു രാഷ്ട്രീയ ഇടമാണ്. അയിത്തവും ശുദ്ധി-അശുദ്ധി സങ്കൽപ്പങ്ങളും നിലനിന്നിരുന്ന കാലം മുതൽ ആധുനിക കാലത്തെ 'ബീഫ് രാഷ്ട്രീയം' വരെയുള്ള മാറ്റങ്ങൾ നമുക്ക് ഇതിൽ ദർശിക്കാൻ കഴിയും. ആര്, ആർക്കൊപ്പം, എന്ത്, എങ്ങനെ കഴിക്കുന്നു എന്നത് ഒരു സമൂഹത്തിലെ ജാതീയവും ലിംഗപരവുമായ ശ്രേണികളെ നിർണ്ണയിക്കുന്നു. കേരളീയ സാമൂഹിക മാറ്റങ്ങളിലും നവോത്ഥാനത്തിലുമൊക്കെ ഭക്ഷണസംസ്കാരം വലിയ സ്വാധീനം ചെലുത്തിയിട്ടുണ്ടെങ്കിലും, ഒളിഞ്ഞും തെളിഞ്ഞും നിൽക്കുന്ന ചില രാഷ്ട്രീയങ്ങൾ ഇന്നും ഭക്ഷണസംസ്കാരത്തിൽ സജീവമാണ്.

ഭക്ഷണം മനുഷ്യ സംസ്കാരവുമായി ആഴത്തിൽ ബന്ധപ്പെട്ട കിടക്കുന്നു. "എന്താണ് ഭക്ഷണം?" എന്നതിന് ഫ്രഞ്ച് ചിന്തകനായ റൊളാങ് ബാർത് (Roland Barthes) നൽകുന്ന ഉത്തരം ഇപ്രകാരമാണ്: *"അത് സ്ഥിതിവിവരക്കണക്കുകൾക്കോ പോഷകാഹാര ആവശ്യങ്ങൾക്കോ ഉപയോഗിക്കാവുന്ന ഉൽപ്പന്നങ്ങളുടെ ഒരു ശേഖരം മാത്രമല്ല; അത് ആശയവിനിമയത്തിനുള്ള ഒരു വ്യവസ്ഥയും, സങ്കൽപ്പങ്ങളുടെ ചട്ടക്കൂടും, ആചാരങ്ങളുടെയും പെരുമാറ്റങ്ങളുടെയും ആചാരമര്യാദാ സംഹിതയുമാണ്."*

കേരളത്തിന്റെ ചരിത്രത്തിൽ ജാതിവ്യവസ്ഥ ഭക്ഷണത്തെ പൂർണ്ണമായും നിയന്ത്രിച്ചിരുന്നു. ആചാരം, അനുഷ്ഠാനം, വിശ്വാസം, മതചിന്തകൾ എന്നിവ കൂട്ടിക്കലർന്നതാണ് കേരളീയ ഭക്ഷണസംസ്കാരം. *"ഏതൊരു ഭക്ഷണത്തിന്റെയും ചരിത്രം തിരഞ്ഞുപോയാൽ അത് നാട്ടുകാർ തമ്മിലുള്ള കൊടുക്കൽവാങ്ങലുകളിലേക്കാണ് എത്തിക്കുക. പരമ്പരാഗത രുചി എന്ന് വിശ്വസിച്ചുപോരുന്ന പലതും വിദേശത്തുനിന്നും വന്നതോ വൈദേശിക സ്വാധീനത്തിൽ നിന്നുയർകൊണ്ടതോ ആകാം"* (സി. ഗണേഷ്, 2023).

നമ്മുടെ നാടോടി സാഹിത്യം മുതൽ പുരാണ ഇതിഹാസങ്ങളിലും ആധുനിക സാഹിത്യത്തിലും വരെ ഭക്ഷണം ഒരു കേന്ദ്രപ്രമേയമായി കടന്നുവരുന്നുണ്ട്.

1964-ൽ പുറത്തിറങ്ങിയ 'തച്ചോളി ഒതേനൻ' എന്ന സിനിമയിലെ 'അഞ്ചനക്കണ്ണെഴുതി' എന്ന് തുടങ്ങുന്ന ഗാനം മലയാള സിനിമാ ഗാനശാഖയിൽ വളരെ ശ്രദ്ധേയമായ ഒന്നായിരുന്നു. അതിലെ:

"തുശനില മുറിച്ചുവെച്ചു തുമ്പപ്പൂച്ചോറു വിളമ്പി
ആശിച്ച കറിയെല്ലാം നിരത്തിവെച്ചു
പുള്ളുകളുറങ്ങിയിട്ടും പൂങ്കോഴി കരഞ്ഞിട്ടും
കള്ളനവൻ വന്നില്ലല്ലോ തോഴിമാരേ..."

ഈ വരികളിൽ രുചിയുടെ രാഷ്ട്രീയം, ലിംഗ രാഷ്ട്രീയം, വർഗ്ഗ-സമുദായിക അധീശത്വം എന്നിവ ദർശിക്കാൻ കഴിയുന്നു. തുശനില മുറിച്ചുവെച്ച്, ആശിച്ച കറിയെല്ലാം നിരത്തിവെച്ച്, പാതിരാത്രി പൂങ്കോഴി കരയുന്നത് വരെ ഒരു സ്ത്രീ പുരുഷനായി കാത്തിരിക്കുകയാണ്. ഇവിടെ ഭക്ഷണം കഴിക്കൽ പുരുഷന്റെ അധികാരവും, അത് ഒരുക്കിവെച്ച് കാത്തിരിക്കൽ സ്ത്രീയുടെ ബാധ്യതയുമായി മാറുന്നു. വരികൾ പ്രണയാതുരമാകുമ്പോഴും കാത്തിരിപ്പ് മധുരമായി തോന്നുമ്പോഴും, അതിനുപിന്നിലെ സ്ത്രീയുടെ സമയവും അധ്വാനവും അദൃശ്യവൽക്കരിക്കപ്പെടുന്ന ഗാർഹിക അസമത്വം ഇവിടെ കാണാം.

ഈ വരികളിലെ ഭക്ഷണത്തിന്റെ ചേരുവകളും വിഭവങ്ങളും വർഗ്ഗ-ജാതി മേൽക്കോയ്മയെക്കൂടി പ്രതിഫലിപ്പിക്കുന്നു. അരിയുടെ വെളുപ്പ് നിറത്തെയും വരേണ്യതയെയും അടയാളപ്പെടുത്തുന്നു. പരമ്പരാഗത മായ സവർണ്ണ ശക്തിസങ്കൽപ്പങ്ങളോടും ആഢ്യത്വത്തോടും ചേർന്നുനിൽക്കുന്ന ഒന്നാണ് ഇത്തരം വിഭവങ്ങൾ. വെറുമൊരു ഇലയിലല്ല, തുശനിലയിലാണ് (വാഴയുടെ തലപ്പായ ഭാഗത്ത്) സൽക്കാരം. വിരുന്നിന്റെയും സദ്യയുടെയും വരേണ്യമായ സാംസ്കാരിക അടയാളമാണിത്. പിന്നോക്ക വിഭാഗത്തിന്റെ അതിജീവന ഭക്ഷണങ്ങളിൽ നിന്ന് വ്യത്യസ്തമായി, കൃത്യമായ അച്ചടക്കത്തോടെയുള്ള ഒരു സാമുദായിക ചട്ടക്കൂട് ഈ ഭക്ഷണരീതിക്ക് പിന്നിൽ കാണാം. ഒരു കാലഘട്ടത്തിന്റെ സാംസ്കാരിക അടയാളപ്പെടുത്തലായി ഇതിനെ വായിച്ചെടുക്കാം.

'ആശിച്ച കറി' എന്നത് കാത്തിരിക്കുന്ന പുരുഷന് പ്രിയപ്പെട്ട ഭക്ഷണങ്ങളാണ്. തന്റെ രുചിഭേദങ്ങൾ മാറ്റിവെച്ച്, പങ്കാളിയുടെ അല്ലെങ്കിൽ നായകന്റെ രുചികളെ തൃപ്തിപ്പെടുത്താൻ സ്ത്രീകൾ ശ്രമിക്കുന്ന

ആൺകോയ്മാ സംസ്കാരം ഇവിടെ ദൃശ്യമാകുന്നു. പുരുഷന്റെ രുചിതാല്പര്യങ്ങൾക്ക് സ്ത്രീ കീഴടങ്ങുന്ന സാംസ്കാരിക മാനദണ്ഡങ്ങൾ ഇവിടെ സ്ഥാപിക്കപ്പെടുകയാണ്. ഈ പാട്ടിൽ ഒരു കാലഘട്ടത്തിലെ മലയാളിയുടെ ഗാർഹിക രുചിരാഷ്ട്രീയത്തിന്റെ കൃത്യമായ പ്രതിഫലനമാണ് കാണാൻ കഴിയുന്നത്.

ശ്രീകുമാരൻ തമ്പി സംവിധാനം ചെയ്ത് 1979-ൽ പുറത്തിറങ്ങിയ 'വേനലിൽ ഒരു മഴ' എന്ന സിനിമയിലെ പ്രശസ്തമായ ഗാനമാണ്:

"അയല പൊരിച്ചതുണ്ട്,
കരിമീൻ വറുത്തതുണ്ട്
കുടംപുളിയിട്ടുവെച്ച നല്ല ചെമ്മീൻ കറിയുണ്ട്
നിറമുള്ള ചെറുമണി ചോറുണ്ട്,
ഉപ്പിലിട്ട മാങ്ങയുണ്ട് ഉണ്ണാൻ വാ മച്ചുനനേ..." (ശ്രീകുമാരൻ തമ്പി)

സാധാരണ ഒരുനേരം വിശപ്പടക്കാൻ കഴിയുന്ന ലളിതമായ ഭക്ഷണത്തിൽ നിന്ന് മാറി, ആതിഥേയത്വത്തിന്റെ ഉന്നതതലത്തെയാണ് ഇവിടെ വിഭവങ്ങളുടെ സമൃദ്ധിയിലൂടെ കാണിക്കുന്നത്. അയലയും കരിമീനും ചെമ്മീനും ഒന്നിച്ച് ഊണുമേശപ്പുറത്തെത്തുന്നത് സാമ്പത്തികശേഷിയെയും വിരുന്നിന്റെ ആഢ്യത്വത്തെയുമാണ് സൂചിപ്പിക്കുന്നത്. പ്രകൃതിദത്തമായ കുടംപുളി ചേർത്തുണ്ടാക്കുന്ന ചെമ്മീൻകറി മലയാളിയുടെ, പ്രത്യേകിച്ച് തെക്കൻ കേരളത്തിന്റെ പാചകരീതിയുടെ സാംസ്കാരിക പ്രൗഢിയെ അടയാളപ്പെടുത്തുന്നു. ചെറുമണി ചോറിന്റെ വെൺമയെ തുമ്പപ്പൂ നിറത്തോട് ഉപമിക്കുമ്പോൾ, അത് ശുദ്ധിയുടെയും മികവുറ്റ പാചകത്തിന്റെയും പ്രതീകമാകുന്നു.

'ഉണ്ണാൻ വാ മച്ചുനനേ' എന്ന പ്രയോഗത്തിൽ കൃത്യമായ ഒരു ലിംഗരാഷ്ട്രീയം ദർശിക്കാൻ കഴിയും. ആൺകഥാപാത്രത്തെ ഉപചാരപൂർവ്വം ക്ഷണിക്കുന്നതും, അവന്റെ മനസ്സും ശരീരവും തൃപ്തിപ്പെടുത്താൻ നായിക ശ്രമിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതിലൂടെ രുചികരമായ വിഭവങ്ങൾ ഒരുക്കിവെക്കുന്നത് സ്ത്രീയുടെ ഗാർഹിക കടമയായി മാറുന്നു. ഇവിടെ രുചി എന്നത് പുരുഷനെ പ്രീതിപ്പെടുത്താനും ബന്ധങ്ങളെ ശക്തിപ്പെടുത്താനുമുള്ള ഒരു മാധ്യമമായി ഉപയോഗിക്കുന്നു.

"വെണ്ടയ്ക്ക സാമ്പാറില് കൈപ്പയ്ക്ക വെള്ളരിയ്ക്ക..."

മീൻ വിഭവങ്ങളിൽ തുടങ്ങി പിന്നീട് നിരത്തുന്നത് പൂർണ്ണമായും നാടൻ സസ്യവിഭവങ്ങളാണ്; സാമ്പാർ, അവിയൽ, പച്ചടി, കിച്ചടി എന്നിങ്ങനെ പോകുന്നു അവ. ഭക്ഷണത്തിൽ നിലനിന്നിരുന്ന ജാതീയമായോ സാമുദായികമായോ ഉള്ള വേർതിരിവുകളെ (സസ്യഭക്ഷണം വരേണ്യം, മാംസാഹാരം അവർണ്ണം) ഈ വരികൾ മറികടക്കുന്നു. ഒരു മലയാളി വീടിന്റെ ഭക്ഷണമേശയിൽ മാംസവും സസ്യവിഭവങ്ങളും തോളോട് തോൾ ചേർന്ന് നിൽക്കുന്ന ജനാധിപത്യപരമായ സാംസ്കാരിക സന്തുലിതാവസ്ഥ ഈ ഗാനത്തിൽ അവതരിപ്പിക്കപ്പെടുന്നു.

"കുടിക്കാൻ ചുക്കുവെള്ളം, ചടഞ്ഞിരിക്കാൻ പുൽപ്പായ..."

കേവലം കനത്ത ഭക്ഷണം നൽകുക മാത്രമല്ല, ദഹനപ്രക്രിയയ്ക്ക് ആവശ്യമായ ചുക്കുവെള്ളവും വിശ്രമിക്കാനുള്ള പുൽപ്പായയും ഇവിടെ കരുതുന്നു. ആഹാരത്തെയും ആതിഥേയത്വത്തെയും കേവലം വയറുനിറയ്ക്കൽ എന്നതിൽ നിന്ന് മാറ്റി, ശരീരത്തിന്റെ വീണ്ടെടുപ്പും ആശ്വാസവുമാണെന്ന പാരമ്പര്യ കാഴ്ചപ്പാടിനെ ഇത് എടുത്തുകാട്ടുന്നു.

1960-ൽ പുറത്തിറങ്ങിയ 'ഉമ്മ' എന്ന ചിത്രത്തിനായി പി. ഭാസ്കരൻ എഴുതിയ 'കദളിവാഴക്കൈയിലിരുന്ന്' എന്ന ഗാനം ഏറെ ശ്രദ്ധേയമാണ്. വിരുന്നുകാരന്റെ സ്വത്വവും ഭക്ഷണത്തിലെ സാമ്പത്തിക-സാംസ്കാരിക മൂല്യവും ഈ ഗാനത്തിൽ കാണാം. ഈ ഗാനത്തിന്റെ ഏറ്റവും വലിയ സവിശേഷത, വീട്ടിലേക്ക് വരുന്ന ആൾ ആരാണ് എന്നതിനനുസരിച്ച് നൽകുന്ന ഭക്ഷണത്തിലും സൽക്കാരത്തിലും വരുത്തുന്ന വേർതിരിവാണ്.

"മാരനാണ് വരുന്നതെങ്കിൽ
മധുരപ്പത്തിരി വെക്കണം
മാവ് വേണം വെണ്ണ വേണം
പൂവാലിപ്പശുവേ പാൽതരണം..."

ISSN No: 3049-0316

മാരൻ/പ്രണയിതാവാണ് വരുന്നതെങ്കിൽ ഒരുക്കുന്നത് മധുരപ്പത്തിരിയാണ്. അരിമാവും വെണ്ണയും പാലും ചേർത്തുണ്ടാക്കുന്ന മധുരപ്പത്തിരി കേവലം വയറുനിറയ്ക്കാനുള്ള ഭക്ഷണം മാത്രമല്ല; മറിച്ച് പ്രണയത്തിന്റെയും സാമ്പത്തിക സമൃദ്ധിയുടെയും വരേണ്യതയുടെയും അടയാളമാകുന്നു. ഉത്തമ വിഭവങ്ങൾ പ്രിയപ്പെട്ടവനായി മാറ്റിവെക്കുന്നതിലൂടെ പ്രണയത്തെ ആഹാരവുമായി ഇവിടെ ബന്ധിപ്പിക്കുന്നു.

"വയസ്സനാണ് വരുന്നതെങ്കിൽ അയലയും ചോറും നൽകണം." വയോധികനായ വിരുന്നുകാരന് നൽകുന്നത് എളിയ ഭക്ഷണമായ അയലയും ചോറുമാണ്. മധുരപ്പത്തിരിയും വെണ്ണയും മാറ്റിനിർത്തി അയലക്കറിയും ചോറും നൽകുന്നതിലൂടെ വിരുന്നുകാരന്റെ 'മൂല്യത്തിന്' അനുസരിച്ച് ഭക്ഷണം മാറിനിൽക്കുന്ന സാംസ്കാരിക ശ്രേണി ഇവിടെ പ്രകടമാകുന്നു. അതേസമയം, പല്ലില്ലാത്ത ആ വയോധികന് വെറ്റില ഇടിച്ചു കൊടുക്കണം എന്ന് പറയുമ്പോൾ, ഭക്ഷണത്തോടൊപ്പം മുതിർന്നവരോടുള്ള ആതിഥേയത്വത്തിന്റെ കരുതലും കാണാൻ കഴിയും.

മലയാള സിനിമയിൽ പൊതുവേ കാണുന്ന സദ്യ, പായസം തുടങ്ങിയ വരേണ്യ ഭക്ഷണസംസ്കാരത്തിനൊപ്പം മലബാർ മാപ്പിള സംസ്കാരത്തിന്റെ തനതു വിഭവങ്ങളായ മധുരപ്പത്തിരി, അയലക്കറി എന്നിവയെ പാട്ടിന്റെ കേന്ദ്രപ്രമേയമാക്കുന്നത് വഴി സാംസ്കാരിക അന്തരീക്ഷത്തിന് പുതിയ മാനങ്ങൾ നൽകുന്നു. 'പൂവാലിപ്പശുവേ പാൽ തരണം' എന്ന് പാടുമ്പോൾ ആഹാരം എന്നത് കമ്പോളത്തിൽ നിന്ന് വാങ്ങുന്ന ഒന്നല്ലെന്നും, വീട്ടുമുറ്റത്തെ കൃഷിയും മൃഗപരിപാലനവുമായി ബന്ധപ്പെട്ട തനത് ജീവിതത്തിന്റെ പ്രതീകമാണെന്നും വ്യക്തമാകുന്നു. വിരുന്നുകാരൻ വരുമ്പോൾ എന്ത് വെച്ചുവിളമ്പണം, അവരെ എങ്ങനെ സൽക്കരിക്കണം എന്ന് തീരുമാനിക്കുന്നതും അത് നടപ്പിലാക്കുന്നതും സ്ത്രീയുടെ ഉത്തരവാദിത്തമാണെന്ന മലയാളിയുടെ സാംസ്കാരികബോധത്തെ ഈ ഗാനം കാട്ടിത്തരുന്നു.

ആഷിഖ് അബു സംവിധാനം ചെയ്ത് 2011-ൽ പുറത്തിറങ്ങിയ 'സോൾട്ട് ആൻഡ് പെപ്പർ' എന്ന ചിത്രത്തിലെ, റഫീഖ് അഹമ്മദ് എഴുതി ബിജിബാൽ സംഗീതം നൽകി പുഷ്പവതി ആലപിച്ച "ചെമ്പാവു പുന്നെല്ലിൻ ചോറോ..." എന്ന ഗാനം മലയാള സിനിമയിലെ ഭക്ഷണപ്രമേയങ്ങളിൽ വലിയൊരു വഴിത്തിരിവായിരുന്നു. അതിൽ ഈ ഗാനം കേവലം പശ്ചാത്തല സംഗീതമല്ല; മറിച്ച് കഥാപാത്രങ്ങളുടെ വൈകാരിക തലങ്ങളെയും മലയാളി സമൂഹത്തിലെ സാംസ്കാരിക-ആഹാര പാരമ്പര്യത്തെയും അടയാളപ്പെടുത്തുന്ന ഒരു സ്വതന്ത്ര ഗാനം കൂടിയാണ്.

"ചെമ്പാവു പുന്നെല്ലിൻ ചോറോ...
നിന്റെ മുത്താരം മിന്നുന്ന മുല്ലപ്പൂച്ചിരിയോ..."

വരേണ്യ സങ്കൽപ്പങ്ങളിൽ എപ്പോഴും 'വെളുത്ത അരിയും' 'വെളുത്ത ചിരിയുമാണ്'' അഴകിന്റെ അടയാളമായിരുന്നത്. എന്നാൽ ഇവിടെ 'ചെമ്പാവ്' (കർഷകരുടെയും അധ്വാനിക്കുന്നവരുടെയും പാരമ്പര്യ അരി) എന്ന ചുവന്ന അരിയുടെ നിറത്തെയും നാടൻ തനിമയെയുമാണ് പ്രണയത്തിന്റെ പരമോന്നത രൂപമായി ഉപമിക്കുന്നത്. വരേണ്യ സൗന്ദര്യ സങ്കൽപ്പങ്ങളെ കീഴ്മേൽ മറിക്കുന്ന ഒരു സാംസ്കാരിക പ്രഖ്യാപനമാണിത്.

"മുളകരച്ചൊരുക്കിയ
പരൽമീനിൻ കറി...
കൂട്ടീട്ടെരിവുകൊണ്ടിടംകണ്ണ് തുടിച്ചവനേ..."

കടൽമീനുകൾക്കോ വലിയ മീനുകൾക്കോ പകരം ഗ്രാമീണ തോടുകളിൽ ലഭിക്കുന്ന നാടൻ 'പരൽമീൻ' ഇവിടെ വിഭവമാകുന്നു. അരച്ച മുളകിന്റെ എരിവുകൊണ്ട് കണ്ണ് തുടിക്കുന്നത് കേവലം ഭക്ഷണാനുഭവം മാത്രമല്ല;മറിച്ച് അത് ലൈംഗികതയുടെയുംആൺ-പെൺ ആകർഷണത്തിന്റെയും ശാരീരിക പ്രതിഫലനമാണ്.

"പഞ്ചാരപ്പാലടപ്രഥമൻ
തൃശനിലതന്നിൽ വിളമ്പുമ്പോൾ
ഒഴുകിടാതെ...
വലങ്കൈയ്യാൽ ഇടങ്കൈയ്യാൽ വടിച്ചും
തടുത്തും
പ്രണയം പോൽ പരക്കുന്ന മനപ്പായസം..."

 ISSN No: 3049-0316

വരേണ്യ സദ്യയിലെ പ്രധാനിയായ പാലടപ്രഥമൻ ഇലയിൽ ഒഴുകിപ്പരക്കുമ്പോൾ ഇരു കൈകളും കൊണ്ട് വടിച്ചു തടുക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്ന ദൃശ്യം, മനുഷ്യന്റെ നിയന്ത്രണങ്ങൾക്കും സാംസ്കാരിക അതിരുകൾക്കും വഴങ്ങാത്ത പ്രണയത്തിന്റെ അനിയന്ത്രിതമായ സ്വഭാവത്തെ സൂചിപ്പിക്കുന്നു.

"പഴം പുളിശ്ശേരി ചാറിൽ പിടിക്കുമ്പോൾ
വഴക്കണ മധുരമാമ്പഴം പോലെ വലയ്ക്കുന്നോളേ..."

വിഭവത്തിന്റെ ഘടനയെയും അനുഭൂതിയെയും വ്യക്തിബന്ധങ്ങളുമായി സമർത്ഥമായി ബന്ധിപ്പിക്കുന്നു. കൈയ്യിൽ നിന്ന് വഴുതിപ്പോകുന്ന മാമ്പഴം പ്രണയിനിയുടെ മനസ്സിലാക്കാൻ പ്രയാസമുള്ള സ്വഭാവത്തിന്റെ പ്രതീകമാണ് അവതരിപ്പിക്കുന്നത് .

"വരിക്കപ്പൊഞ്ചക്കയേ
മടലുകൊത്തിനുറുനറെ
അരിഞ്ഞിട്ടങ്ങുടച്ചൊരുക്കി...
പഴുക്കപ്ലാവിലകൊണ്ട്
കയിൽ കുത്തി ചൂടുകഞ്ഞി
കുടിക്കുമ്പോൾ വിയർപ്പാറ്റാൻ അടുത്തു വായോ..."

ആഡംബര സദ്യകളിൽ നിന്ന് മാറി, മലയാളിയുടെ അതിജീവനകാലഘട്ടത്തിലെ കഞ്ഞിയും ചക്കക്കുരുവും വരികളിൽ നിറയുന്നു. ലാളിത്യത്തിലും പങ്കുവെക്കലിലുമാണ് യഥാർത്ഥ പ്രണയവും ഐക്യവും തളിർക്കുന്നത് എന്ന സന്ദേശമാണ് ഈ വരികൾ നൽകുന്നത്.

"വെൺമേഘപ്പത്തിരി താളിൽ
നല്ല താറാവിൻ ചൂടുള്ള
നാടൻ കറി വേണ്ടേ...
കുഴച്ചടച്ചൊരു പിടി പിടിക്കുവാൻ
വിളമ്പട്ടെ മുളങ്കുറ്റി നിറഞ്ഞ പുട്ടൊരിക്കൽക്കൂടി..."

ഈ പാട്ടിന്റെ ഏറ്റവും വലിയ രാഷ്ട്രീയമാനം ഇതിന്റെ അവസാന വരികളിലാണ്. മാപ്പിള/മലബാർ സംസ്കാരത്തിന്റെ 'പത്തിരിയും താറാവിൻകറിയും', മലയാളിയുടെ പൊതുവിഭവമായ 'മുളങ്കുറ്റിപ്പുട്ടും' അടുത്തടുത്ത വരികളിൽ നിരക്കുന്നു. സസ്യ-മാംസ ഭേദമന്യേ, പ്രാദേശിക-സാമുദായിക അതിരുകളില്ലാതെ എല്ലാ ഭക്ഷണങ്ങളെയും ഒരൊറ്റ സാംസ്കാരിക സഞ്ചയത്തിൽ കോർത്തിണക്കുകയാണ് റഫീഖ് അഹമ്മദ് ഇവിടെ ചെയ്യുന്നത്.

'പ്രൊപ്രൈറ്റേഴ്സ് കമ്മത്ത് & കമ്മത്ത്' (2013) എന്ന സിനിമയ്ക്ക് വേണ്ടി സന്തോഷ് വർമ്മ രചിച്ച 'സാദാ ദോശ, കല്ല ദോശ, തട്ട ദോശ' എന്ന ഗാനം കേവലം ഒരു പാട്ടോ വരികളുടെ കൂട്ടമോ അല്ല; മറിച്ച് കേരളീയ പൊതുമണ്ഡലത്തിലെ മാറിയ ഭക്ഷണസംസ്കാരത്തിന്റെയും അതിനുപിന്നിലെ രുചിരാഷ്ട്രീയത്തിന്റെയും കൃത്യമായ അടയാളപ്പെടുത്തലാണ്.

വൈവിധ്യങ്ങളുടെ ഭക്ഷണസംസ്കാരം പരമ്പരാഗതമായി വീടുകളിലെ അടുക്കളകളിൽ ഒതുങ്ങിനിന്നിരുന്ന 'സാദാ ദോശ', 'തട്ടുദോശ', 'കല്ലുദോശ' എന്നിവയിൽ നിന്ന് തുടങ്ങി, പ്രാദേശികവും ആധുനികവുമായ നഗര ഭക്ഷണരീതികൾ ഉൾക്കൊള്ളുന്ന വലിയൊരു നിര തന്നെ പാട്ടിൽ നിരത്തുന്നുണ്ട്. അടദോശ, ഗോതമ്പ് ദോശ, പച്ചരി ദോശ തുടങ്ങിയ നാടൻ രുചികൾക്കൊപ്പം റവ ദോശ, ചീസ് ദോശ, പനീർ ദോശ, ബോംബെ ദോശ, മൈസൂർ മസാല ദോശ തുടങ്ങിയ വടക്കേന്ത്യൻ/നഗര ദോശഭേദങ്ങളെയും പാട്ടിൽ ഒന്നിച്ചുചേർക്കുന്നു. ബീറ്റ്റൂട്ട്, ക്യാരറ്റ്, കാബേജ്, പുതിന, കാര ദോശ തുടങ്ങിയ വൈവിധ്യമാർന്ന പരീക്ഷണങ്ങൾ മലയാളി തന്റെ ഭക്ഷണശീലങ്ങളിൽ വരുത്തിയ മാറ്റങ്ങളെയും പരീക്ഷണോത്സുകതയെയുമാണ് കാണിക്കുന്നത്.

ഭക്ഷണം എന്നത് കേവലം വിശപ്പടക്കാനുള്ള മാർഗ്ഗമല്ല; മറിച്ച് അത് സംസ്കാരവും സ്വത്വവും രാഷ്ട്രീയവുമാണ്. *"തമിഴകത്തിന്റെ പെരുമ കാട്ടും..."* എന്ന് പാട്ടിൽ പറയുമ്പോൾ ദോശ എന്ന ജനകീയ

ആഹാരം അതിർത്തികൾ കടന്ന് ജനങ്ങളെ ഒന്നിച്ചുചേർക്കുന്ന മാധ്യമമാകുന്നു. വഴിയോരത്തെ തട്ടുകടകൾ ധനികനെന്നോ ദരിദ്രനെന്നോ ഭേദമില്ലാതെ എല്ലാവർക്കും ഒരുപോലെ പ്രാപ്യമായ ജനാധിപത്യപരമായ ഇടങ്ങളാണ്. പരമ്പരാഗതമായി സ്ത്രീകളുടെ സൗജന്യ അധ്വാനത്തിന്റെ ഭാഗമായി വീട്ടുതടവിലായിരുന്ന രുചിക്കൂട്ടുകൾ, 'ദോശക്കടകൾ' എന്ന സംരംഭങ്ങളിലൂടെ പൊതുമണ്ഡലത്തിലേക്ക് എത്തുകയും പ്രാദേശിക സാമ്പത്തികവ്യവസ്ഥയുടെ ഭാഗമാവുകയും ചെയ്തു.

"ആവോളം നെയ്യൊഴിച്ചു
കടലോളം സ്നേഹമിട്ട് ആരെയും
പാട്ടിലാക്കാൻ ചക്കരദോശ..."

എന്ന വരികൾ ഭക്ഷണത്തിലൂടെ മനുഷ്യരെ തമ്മിൽ ബന്ധിപ്പിക്കുന്ന സ്നേഹത്തിന്റെയും സൗഹൃദത്തിന്റെയും രാഷ്ട്രീയത്തെയാണ് വരച്ചുകാട്ടുന്നത്. ഭക്ഷണത്തെ ഒരു സാംസ്കാരിക അനുഭവമായും കൂട്ടായ്മയുടെ ആഘോഷമായും മാറ്റിയെടുക്കാൻ ഈ ഗാനത്തിനും അതിലെ രുചിവർണ്ണനകൾക്കും സാധിച്ചിട്ടുണ്ട്.

പരമ്പരാഗത മാപ്പിളപ്പാട്ടിന്റെ തനത് ഈണത്തെ പുനരാവിഷ്കരിച്ചുകൊണ്ട് റഫീഖ് അഹമ്മദ് രചനയും ഗോപി സുന്ദർ സംഗീതസംവിധാനവും നിർവ്വഹിച്ച 'ഉസ്താദ് ഹോട്ടൽ' (2012) എന്ന ചിത്രത്തിലെ 'അപ്പങ്ങളെമ്പാടും' എന്ന ഗാനം മലബാർ അടുക്കളകളുടെ ഗാർഹിക ചട്ടക്കൂടുകളെയും ലിംഗ അസമത്വത്തെയും തമാശ കലർന്ന ശൈലിയിൽ തുറന്നുകാട്ടുന്നു.

"അപ്പങ്ങളെമ്പാടും ഒറ്റയ്ക്ക് ചുട്ടമ്മായി...
അമ്മായി ചുട്ടത് മരുമോനുക്കായി..."

കുടുംബത്തിലെ പുരുഷന്മാർക്കോ വിരുന്നുകാർക്കോ വേണ്ടി അടുക്കളയിലെ മുഴുവൻ അധ്വാനവും ഒറ്റയ്ക്ക് സഹിക്കേണ്ടിവരുന്ന സ്ത്രീയുടെ അവസ്ഥയാണ് ആദ്യ വരിയിൽത്തന്നെ തെളിയുന്നത്. പാചകം എന്നത് പ്രണയത്തിന്റെയും സ്നേഹത്തിന്റെയും അടയാളമായി ചിത്രീകരിക്കപ്പെടുമ്പോഴും, അതിനുപിന്നിലെ സ്ത്രീയുടെ കഠിനാധ്വാനം പലപ്പോഴും അദൃശ്യമായിപ്പോകുന്നു എന്നത് ഒരു യാഥാർത്ഥ്യമാണ്.

"കഞ്ഞിവെച്ചു പുട്ടുകുത്തി...
അമ്മായിക്ക് പുട്ടുകുത്തി
വട്ടായിപ്പോയി വട്ടായിപ്പോയി..."

കഞ്ഞിവെപ്പും പുട്ടുകുത്തലും ആവർത്തിച്ചു ചെയ്യേണ്ടിവരുന്ന അടുക്കളപ്പണികളുടെ വിരസതയെ നമുക്കിവിടെ കാണാൻ കഴിയും. ഒരേ ജോലികൾ വിശ്രമമില്ലാതെ തുടരുമ്പോൾ സ്ത്രീ അനുഭവിക്കുന്ന ശാരീരിക-മാനസിക തളർച്ചയെ "വട്ടായിപ്പോയി" എന്ന പ്രയോഗത്തിലൂടെ ഹാസ്യത്തിന്റെ മറവിൽ ആവിഷ്കരിക്കുന്നു.

"വേവാതെ പോയി വേവേറിപ്പോയി...
ചൂടേറിപ്പോയി ചൂടാറിപ്പോയി...
വേഗം വേഗം വേഗം തോരെ തോരെ വിളമ്പി..."

കൃത്യമായ വേവും ചൂടും അളവും പാലിച്ചില്ലെങ്കിൽ പാചകം മോശമാകുമെന്ന പേടി സ്ത്രീകളെ എപ്പോഴും സമ്മർദ്ദത്തിലാക്കുന്നു. രുചികരവും തകരാറില്ലാത്തതുമായ ഭക്ഷണം വിളമ്പുക എന്നത് കുടുംബാംഗങ്ങളെയും അതിഥികളെയും പ്രീതിപ്പെടുത്താനുള്ള സ്ത്രീയുടെ ബാധ്യതയായി മാറുമ്പോൾ, ചെറിയ തെറ്റുകൾ പോലും വലിയ കുറ്റമായി വിലയിരുത്തപ്പെടുന്നു എന്നത് ഇന്നും കേരളീയ സമൂഹത്തിൽ നിലനിൽക്കുന്ന ഒരു യാഥാർത്ഥ്യമാണ്. അപ്പവും പുട്ടും കഞ്ഞിയും ഒരുക്കി 'വട്ടായിപ്പോകുന്ന' അമ്മായിയുടെ രൂപം, കുടുംബങ്ങൾക്കുള്ളിൽ സ്ത്രീ അനുഭവിക്കുന്ന അദൃശ്യവും വേതനമില്ലാത്തതുമായ അധ്വാനത്തെയാണ് അടയാളപ്പെടുത്തുന്നത്. തനത് ഭക്ഷണങ്ങളുടെ നിരയിലൂടെ മലബാർ ആഹാരസംസ്കാരത്തെ ജനപ്രിയമാക്കുമ്പോഴും, അടുക്കളകൾ സ്ത്രീക്ക് നൽകുന്ന ശാരീരിക-മാനസിക അസ്വസ്ഥതകളെ ഈ വരികൾ തുറന്നുകാട്ടുന്നു.

'തല്ലുമാല' (2022) എന്ന ചിത്രത്തിൽ മുഹ്സിൻ പരാരി എഴുതിയ "കണ്ണിൽ പെട്ടോളെ..." എന്ന് തുടങ്ങുന്ന ഗാനത്തിന്റെ ഇടയിൽ വരുന്ന:

 ISSN No: 3049-0316

“അള്ളാനേ നിന്നേ കണ്ടാൽ
മോരും കാച്ചി തേങ്ങാച്ചോറിൽ
ബീഫും കൂട്ടി പപ്പടമോടെ
കഴിച്ചുകഴിഞ്ഞു സേമിയ പായസം
തന്നൊരു ദിക്കിൽ കണ്ടൊരു
നിന്നെപ്പോലെ തന്നെ...”

എന്ന വരികൾ മലയാള സിനിമാ ഗാനങ്ങളിലെ രുചിരാഷ്ട്രീയത്തിന്റെ ഏറ്റവും പുതിയ ഘട്ടത്തെ അടയാളപ്പെടുത്തുന്നതാണ്. പഴയകാല ഗാനങ്ങളിൽ ‘സദ്യ’ എന്നാൽ സസ്യവിഭവങ്ങൾ മാത്രമുള്ള സവർണ്ണ ആഢ്യത്വത്തിന്റെ പ്രതീകമായിരുന്നെങ്കിൽ, ആധുനിക മലയാള സിനിമ സസ്യ-മാംസ വിഭവങ്ങളെ ഒരേ തട്ടിൽ അണിനിരത്തിക്കൊണ്ട് ഒരു സങ്കര രുചിമണ്ഡലം സൃഷ്ടിക്കുന്നു. ‘മോരുകാച്ചിയത്’, ‘തേങ്ങാച്ചോറ്’, ‘ബീഫ്’, ‘പപ്പടം’, ‘സേമിയ പായസം’ എന്നിവ അടുത്തടുത്ത വരികളിൽ നിരക്കുന്നു. സാമുദായികമായോ ജാതീയമായോ വേർതിരിക്കപ്പെട്ടിരുന്ന ആഹാരരീതികളെ ഒരൊറ്റ ഊണിലേക്ക് കൊണ്ടുവരുന്നതിലൂടെ സാമുദായിക അതിരുകൾ തകരുകയും, മലയാളിയുടെ ആഹാരശാലകളിലെ ബഹുസ്വരത വാഴ്ത്തപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്നു.

ഇന്ത്യൻ പൊതുമണ്ഡലത്തിൽ ഭക്ഷണസ്വാതന്ത്ര്യവും ബീഫും വലിയ രാഷ്ട്രീയ ചർച്ചകൾക്ക് വഴിവെക്കുമ്പോൾ, മലയാള സിനിമ അതിനെ ജനാധിപത്യപരമായി സാധാരണവൽക്കരിക്കുകയും ആഘോഷമാക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. “തേങ്ങാച്ചോറിൽ ബീഫും കൂട്ടി പപ്പടമോടെ...” എന്ന പ്രയോഗം സാംസ്കാരികമായ ഒരു പ്രതിരോധമാണ്. ഒരുകാലത്ത് സിനിമാപ്പാട്ടുകളിൽ ‘സഭ്യമല്ലാത്തത്’ എന്ന് മാറ്റിനിർത്തപ്പെട്ട കീഴാള/ന്യൂനപക്ഷ ഭക്ഷണങ്ങൾ ഇന്ന് നായകസങ്കൽപ്പത്തിന്റെയും പ്രണയാനുഭൂതിയുടെയും മുൻനിരയിലേക്ക് കടന്നുവരുന്നതിന്റെ തെളിവാണിത്.

പഴയ ഗാനങ്ങളിൽ പ്രണയിനിയെ “പാലടപ്രഥമൻ” അല്ലെങ്കിൽ “മാമ്പഴപ്പുളിശ്ശേരി” എന്നിവയോടാണ് ഉപമിച്ചിരുന്നതെങ്കിൽ, പുതിയ കാലത്തെ പാട്ടുകളിൽ അത് കൂടുതൽ ബോൾഡായ ‘കോംബോ’ വിഭവങ്ങളായി മാറുന്നു. പെണ്ണിനെ കാണുമ്പോൾ ഉണ്ടാകുന്ന സന്തോഷത്തെ കേവലം മധുരമുള്ള ഒരു പായസത്തോടു മാത്രമല്ല ഉപമിക്കുന്നത്; മറിച്ച് മോരുകാച്ചിയതിന്റെ പുളിയും, ബീഫിന്റെയും തേങ്ങാച്ചോറിന്റെയും എരിവും കൊഴുപ്പും, ഒടുവിൽ കുടിക്കുന്ന സേമിയ പായസത്തിന്റെ മധുരവും ചേർന്ന നിറവുള്ള ഒരു തൃപ്തിയായാണ് ആവിഷ്കരിക്കുന്നത്. പ്രണയം എന്നത് കേവലം കാഴ്ചയുടെ സൗന്ദര്യം മാത്രമല്ല, മറിച്ച് വയറും മനസ്സും നിറയുന്ന ആസ്വാദന അനുഭൂതി കൂടിയാണെന്ന ‘നവയുഗ ആസ്വാദനരീതി’ ഇവിടെ പ്രകടമാകുന്നു.

സസ്യവിഭവങ്ങളായ മോരുകാച്ചിയതും പപ്പടവും മലബാർ സാമുദായിക ആഹാരങ്ങളായ തേങ്ങാച്ചോറും ബീഫും മധുരമായ സേമിയ പായസവും ഒന്നിച്ച് അണിനിരക്കുന്നതിലൂടെ സാമുദായിക-ജാതീയ അതിരുകളില്ലാത്ത സാംസ്കാരിക ബഹുസ്വരതയാണ് ഇവിടെ ആവിഷ്കരിക്കപ്പെടുന്നത്. വരേണ്യ രുചികളെ മാത്രം ആഘോഷിച്ചിരുന്ന സ്ഥാനത്ത് ബീഫും നാടൻ കൂട്ടുകളും പ്രണയത്തിന്റെ പരമോന്നത ഉപമകളായി മാറുമ്പോൾ, അത് മലയാള സിനിമയിലെ രുചിരാഷ്ട്രീയത്തിന്റെ ജനാധിപത്യവൽക്കരണത്തെയാണ് കാണിക്കുന്നത്.

ഉപസംഹാരം

മലയാള ചലച്ചിത്ര ഗാനങ്ങളിലെ ഭക്ഷണപരാമർശങ്ങളെ മുൻനിർത്തിയുള്ള അന്വേഷണം കേവലം പാചകകലയുടെയോ രുചിവൈവിധ്യങ്ങളുടെയോ പട്ടികപ്പെടുത്തലല്ല. മറിച്ച് അത് കേരളീയ സമൂഹത്തിന്റെ ചരിത്രപരവും സാംസ്കാരികവുമായ പരിണാമങ്ങളുടെ സാക്ഷ്യപത്രമാണ്. ബ്ലാക്ക് ആൻഡ് വൈറ്റ് സിനിമകളുടെ കാലഘട്ടം മുതൽ ആരംഭിക്കുന്ന ഗാനങ്ങളിൽ കണ്ട സവർണ്ണ-വരേണ്യ സദ്യാലോകങ്ങളിൽ നിന്നും, ആൺകോയ്മാ ഗാർഹിക ഘടനകളിൽ നിന്നും മലയാള സിനിമാസംഗീതം ഇന്ന് ഏറെ മുന്നോട്ടുപോയിരിക്കുന്നു. ആദ്യകാലങ്ങളിൽ സ്ത്രീയുടെ നിശ്ശബ്ദ അധ്വാനത്തെ ‘കാത്തിരിപ്പിന്റെ മധുരമായി,കാല്പനികത യായി ആവിഷ്കരിച്ചു എന്നാൽ ‘ഉസ്താദ് ഹോട്ടൽ’ പോലുള്ള പിൽക്കാല ചിത്രങ്ങളിലെ ഗാനങ്ങൾ അടുക്കള പണികളുടെ വിരസതയെയും സ്ത്രീ നേരിടുന്ന അദൃശ്യ സമ്മർദ്ദങ്ങളെയും തുറന്നുകാട്ടാൻ ധൈര്യം കാണിച്ചു.

ISSN No: 3049-0316

വരേണ്യ ആഢ്യത്വത്തിന്റെ പ്രതീകമായിരുന്ന 'വെളുത്ത അരിക്കും' സസ്യസദ്യകൾക്കും പകരമായി, ചെമ്പാവരി ചോറും, പരൽമീൻ കറിയും, പത്തിരിയും, തട്ടുദോശയും, ബീഫുമെല്ലാം പാട്ടുകളുടെ മുൻനിരയിലേക്ക് കടന്നുവന്നത് രുചിമണ്ഡലത്തിന്റെ ജനാധിപത്യവൽക്കരണത്തെയാണ് സൂചിപ്പിക്കുന്നത്. അരികുവൽക്കരിക്കപ്പെട്ട സംസ്കാരങ്ങളുടെയും കീഴാള/ന്യൂനപക്ഷ ഭക്ഷണങ്ങളുടെയും ഈ കടന്നുവരവ് മലയാളിയുടെ സാമുദായിക ഭിന്നതകളെ തകർക്കുകയും സങ്കരമായ ഒരു ബഹുസ്വരതയെ വാഴ്ത്തുകയും ചെയ്യുന്നു. ചുരുക്കത്തിൽ, മലയാള സിനിമയിലെ പാട്ടുകൾ വെറുമൊരു കേൾവി സുഖത്തിനപ്പുറം, മലയാളിയുടെ മാറുന്ന വിശപ്പുകളെയും, ലിംഗ-ജാതി രാഷ്ട്രീയങ്ങളെയും, പ്രാദേശിക സ്വത്വങ്ങളെയും പ്രതിഫലിപ്പിക്കുന്ന നിശബ്ദമായ സാംസ്കാരിക പ്രതിരോധങ്ങളായി ഇന്നും നിലകൊള്ളുന്നു.

ഗ്രന്ഥ സൂചി

1. ഗണേഷ് സി ,2023, രുചിയും ഭക്ഷണവും ആത്മബുക്സ് : കോഴിക്കോട്
2. പാമ്പരികുന്ന് പ്രദീപൻ ,2012,ജീവിതാനശ്വരഗാനം, ലീഡ് ബുക്സ് : കോഴിക്കോട്
3. https://you.be/puvbu06q5v8
4. https://youtu.be/0g-310muvq
5. https://youtu.be/zqw72wrqjnw